

1597 m. Ispanijoje iš bažnyčios netoli Alkalos vagis pavogė konsekruotas Ostijas ir keletą brangių daiktų. Po kelių dienų jis grįžo, kupinas nuoširdaus gailesčio, ir nuėjo išpažinti savo nuodėmių į Jėzuitų bažnyčią. Jo išpažintį išklausęs kunigas liepė grąžinti Ostijas, tačiau dėl atsargumo nutarė jas palaikyti sidabrinėje dėžutėje, kad jos natūraliai suirtų. Po vienuolikos metų Ostijos vis dar buvo visiškai nesuirusios. Po kruopščios medicininės ir teologinės analizės šis įvykis buvo pripažintas stebuklingu.

Paveikslas, vaizduojantis iškilmingą procesiją stebuklingųjų Ostijų garbei

Jėzuitų bažnyčia, į kurią buvo atgabentos Ostijos

Jėzuitų bažnyčios interjeras

Katedra, kurioje kurį laiką buvo laikomos stebuklingosios Ostijos

1597 m. į Alkalos Jėzuitų bažnyčią išpažinties atėjo atgailaujantis nusikaltėlis. Buvo žinoma, kad jis priklausė maurų čigonų gaujai, kuri, atklydusi iš netoliese esančių kalnų, apiplėšė daugybę bažnyčių, pavogė monstrancijas ir kitokių šventų daiktų bei atliko daugybę šventvagiškų veiksmų. Atgailautojas su savimi atsinešė kelias pašventintas Ostijas, kurias, nuoširdžiai gailėdamasis, įteikė nuodėmklausiui. Nuodėmklausys labai susijaudino ir nedelsdamas nuėjo pas savo vyresnįjį jam pranešti. Iš pradžių buvo sutarta Ostijas sunaudoti per šv. Mišias, tačiau vėliau, baiminantis, kad jos gali būti užnuodytos, kaip anksčiau atsitiko Mursijoje ir Segovijoje, buvo nuspręsta laikyti sidabrinėje dėžutėje ir leisti joms natūraliai suirti. Po vienuolikos metų dvidešimt keturios Ostijos buvo rastos

nesuirusios. Tėvas Luisas de la Palma, eidamas provincijolo pareigas, įsakė padėti Ostijas į vyno rūšį kartu su keliais nekonsekruotais komunikantais. Po kelių mėnesių nuo drėgmės nekonsekruoti komunikantai suiro, o konsekruotosios Ostijos liko nepažeistos. Po šešerių metų tėvas Luisas nusprendė viešai paskelbti apie stebuklingai vis dar nesuirusias Ostijas. Nauji gydytojo Garcia Carrera medicininiai tyrimai, taip pat daugybė garsių teologų priėjo prie išvados, kad tai tikras stebuklas.

1619 m. bažnytinė vyresnybė oficialiai patvirtino stebuklo tikrumą. Šventosios Ostijos buvo viešai pagarbintos karaliaus Filipo III-ojo, 1620 m. vadovavusio

iškilmingai procesijai. Procesijoje dalyvavo visa karališkoji šeima. Kai Karolis III-asis iš Ispanijos ištrėmė jėzuitus, šventosios Ostijos buvo perkeltos į katedrą. 1936 m. komunistų revoliucionieriai sudegino bažnyčią ir nužudė kunigus, bet stebuklingosios Ostijos buvo kruopščiai paslėptos. Tačiau ir šandien ši slaptavietė nerasta. Bažnyčioje ir kriptoje buvo atlikta daugybė tyrimų, tačiau nesėkmingai. Iki šios dienos niekas nebuvo paskelbęs jokių žinių apie dvidešimt keturias šventąsias Ostijas. „Dievas padarė naują stebuklą!“ – sušuko išmintingas miesto biografas Anselmas Raimundas Tornero, savo veikale kruopščiai papasakojęs mums šią istoriją.